

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1149

23.03.2025 (136)

Uddannelsen af et ondt geni

af Gerhard Lauck

Del 15

Jeg besøger Kroatien

Krigen brød ud, da de tidligere kommunistiske satellitregimer blev splittet. Især krigen i Kroatien udløste stor begejstring blandt dissidenter på begge sider af det tidligere jerntæppe. Frivillige strømmede til fra mange lande. Der blev dannet en international brigade. Den blev ledet af en indfødt krigshelt, som havde boet og arbejdet i USA i et par år.

Af juridiske årsager måtte vores amerikanske base og dens amerikanske borgere være meget forsigtige med at undgå enhver involvering i en fremmed krig. Bortset fra journalistik, selvfølgelig.

Jeg formodede naturligvis, at han talte engelsk. Men da jeg mødte ham, fandt jeg ud af, at jeg havde taget fejl! Vi var nødt til at kommunikere gennem en tolk. Men denne tolk kunne heller ikke engelsk. Han talte knap nok tysk og brugte en gammel ordbog fra Anden Verdenskrig.

Vi modtog krigsrapporter og endda videooptagelser fra de frivillige. Vi offentliggjorde rapporterne og sendte videooptagelserne videre til venligtsindede tv-stationer.

Dette inkluderede førstehandsberetninger om kamp. Også en kort beskrivelse af et lemlæstet lig på gerningsstedet for en massakre. Dette syn fik soldaterne til at føle stor vrede og et stærkt ønske om at drikke sig fulde.

Hvis man kiggede godt efter på et videoklip, kunne man se en indkommende tankgranat, der næsten ramte kameramanden! Der var også en stor "malingsplet".

Det var faktisk de eneste rester af en stakkels djævel, der var kommet for tæt på en pansermine.

En statslig tv-station i den nu smuldrende østblok, nemlig Ungarn, besluttede sig for at slå to fluer med ét smæk. Hvis jeg husker rigtigt, var regeringen teknisk set stadig "kommunistisk"! Men på dette tidspunkt spillede etnicitet en større rolle end ideologi. Som om nogen nogensinde havde troet på den kommunistiske ideologi.

Den oprindelige plan var, at de skulle interviewe mig på den internationale brigades base. Faktisk var der planlagt en fuldgældig militær gennemgang. Komplet med indmarch - foran mig som æresgæst (!) - med tungt bevæbnede soldater og endda kampvogne!

Forsinkelsen forårsaget af regeringsbureaukratiet ødelagde denne plan. En uge eller to tidligere ville vi have været i stand til at gennemføre det!

Christian Malcoci havde rådet mig til kun at flyve med privatejede flyselskaber i stedet for statslige. Man mente, at førstnævnte ville være mindre modtagelige for politisk pres for at omdirigere mit rutefly til et andet land for at fange mig!

Da jeg endelig ankom, tog jeg direkte til brigadens centrale administrationsbygning i den nationale hovedstad. Men den var lige blevet lukket.

Der var opstået politiske komplikationer i sidste øjeblik. Kommunismen var ganske vist døende, men den var endnu ikke helt død og begravet! Kommunistisk propaganda gjorde selv den nye antikommunistiske regering nervøs. Den forbød ethvert sådant spektakel. Den opløste endda den internationale brigade. Krigen var mere eller mindre forbi. Der var blevet erklæret våbenhvile, og fredsforhandlingerne forventedes snart også at bringe krigen til en officiel afslutning.

Der opstod en del forvirring og forsinkelser, før kontakten blev genetableret, og en ny plan blev udtænkt.

Jeg brugte tiden til en omfattende vandretur gennem den nye nations hovedstad. Det var en smuk by. Befolkningen var meget anstændige mennesker. Prostituerede til at betjene NATO-tropperne måtte importeres fra andre lande. På trods af deres fattigdom nægtede de lokale kvinder simpelthen at nedværdige sig til dette. (Skatterne var 50 % på grund af krigen. Et par sko kostede en månedsløn).

Min yndlingsrestaurant lå gemt væk i en nedsænket gårdhave. Man kunne nå den gennem en ubemærket tunnel gennem de omkringliggende bygninger. Da jeg spurgte, hvorfor der var så få gæster, fik jeg at vide, at det var, fordi ingen havde penge til at spise ude. På min sidste aften gav jeg de sidste af mine lokale penge til personalet, inklusive servitricer og køkkenhjælp. Da jeg var på vej væk, kiggede jeg tilbage og så dem stadig stå der. De vinkede farvel med et stort smil på læben.

Jeg mødte en af mine gamle venner. Han havde været officer i brigaden og bar stadig stolt sin uniform. Denne franskmænd var lidt af en krigseventyrer. Han hav-

de været i Irak og havde plyndret det politiske politis hovedkvarter i østblokken. Hans chauffør var blevet dræbt af en RPG i denne krig.

Han fortalte om sine egne og andre brigademedlemmers eventyr.

En udenlandsk frivillig ankom til grænsen uden sit pas. Han forklarede grænsevagterne, at han ønskede at slutte sig til brigaden og kæmpe for deres land. Hans eneste ID var et medlemskort til NSDAP/AO! Grænsevagterne genkendte det og lod ham krydse grænsen.

Da to frivillige uden tidligere militær træning ankom til den fremskudte lejr, fik de udleveret hver sin riffel og fik at vide: I har en halv time til at lære at bruge dem. Det er på det tidspunkt, vi forventer et fjendtligt angreb.

En landsby var forladt. Det vrimlede med hunde, som var blevet efterladt af deres ejere. Efter et par dage var de så sultne, at de blev farlige. Vi var nødt til at skyde dem.

Vi bemandede en tung maskingeværpost ved en vejspærring. Det var meget varmt. Nogen foreslog, at jeg gik ud og ledte efter læskedrikke. Et par kilometer væk krydsede jeg en bakketop. Under mig lå havet. Civile soled sig på stranden, som om krigen ikke eksisterede. Jeg fandt nogle sodavand og vendte tilbage til vejspærringen. Da jeg kom tilbage, fik jeg at vide, at der havde været en træfning. En af vores mænd var blevet såret.

Vi overvejede at køre til havet. Men det var for langt væk. Desuden var vejkortene ubrugelige, fordi de ikke viste, hvilke områder der var besat af hvilke hære!

Jeg havde mødt den sårede mand i USA flere år tidligere. Heldigvis var hans sår ikke livstruende.

Slutresultatet blev to separate sæt møder. Det ene sæt var mellem det udenlandske tv-hold og mig. Det inkluderede et interview ved en historisk seværdighed. Det andet sæt møder var mellem mig og individuelle medlemmer af den nu opløste formation, inklusive dens tidligere kommandør. Mediedækning af denne anden møderække var strengt forbudt!

Det inkluderede også mit besøg ved de allerførste linjer, hvor NATO's fredsbevarende tropper adskilte de to modstridende hære.

Min franske ven, officeren, havde stadig sit militær-ID. Han kunne få os derhen, hvor vi ville. Han bemærkede med vemod, at dette ID snart ikke længere ville være brugbart. Under alle omstændigheder fik det os forbi det sidste militære

checkpoint mellem hovedstaden og frontlinjen, som løb lige igennem en stor by. Den lokale politichef tog os med til sit hovedkvarter.

Chefen pegede på mig og derefter på vinduet: *En mand, som sad i din stol, blev dræbt af en snigskytte i sidste måned. Kuglen fløj gennem dette vindue. Snigskytten var i de træer derovre.*

Han kommenterede, at fjendens soldater generelt ikke dræbte politifolk, ikke engang dem på den modsatte side.

Så tilbød han at tage os med til fronten. Han formanede os om at følge hans sti nøje. En person, der var gået væk fra den, var for nylig blevet dræbt af en mine. Stien førte gennem huller i høje havemure og ødelagte huse. Jeg samlede nogle morterfragmenter op som souvenirs.

Endelig var vi kun et stenkast fra den sidste smalle grusvej og hegnet, der stod mellem os og fjendens territorium. En pansret mandskabsvogn kørte langs vejen. En NATO-grav og et checkpoint var kun få meter væk. En stadig besat fjendtlig militærbarak var inden for synsvidde.

Bagefter tog han os med hjem for at møde sin familie. Vi drak en hjemmelavet alkoholisk drik, sandsynligvis en brandy.

Hans familie var charmerende. Det var fantastisk at se mennesker, der havde levet deres daglige liv lige midt på en slagmark. Han fortalte os, at tusindvis (!) af mortergranater havde regnet ned over hans by i løbet af bare en måned. De ødelagte hjem repræsenterede ofte et helt livs arbejde og drømme for deres ejere.

Da jeg tog af sted, tænkte jeg, at det havde været en meget interessant og værdifuld tur. Men jeg var stadig skuffet over, at jeg var gået glip af min helt egen personlige militærparade!

Los Angeles Times ringede til mig for at få et interview få timer efter min hjemkomst. Interviewet blev bragt på forsiden.

* * * * *

I 1995 blev jeg tilbudt en mulighed, jeg simpelthen ikke kunne afslå. Min stab hjemme i USA klarede sig rigtig godt på trods af mit fravær. Så jeg endte med at tilbringe mere tid i Europa, end jeg oprindeligt havde tænkt mig.

Syvende kapitel

Min kidnapning

Samarbejde med den amerikanske regering

Amerikanske og udenlandske regeringseksponenter arbejdede meget tæt sammen over en længere periode. Deres mål var at omgå det første forfatningstillæg. De ønskede at neutralisere en amerikansk dissident, nemlig mig, som var blevet en torn i øjet på dem.

Jeg har tusindvis af sider med tyske regeringsdokumenter, der beviser dette. Jeg mener, at der er tilstrækkeligt med beviser til at retfærdiggøre en formel undersøgelse. Men jeg holder ikke vejret.

Jeg forklarede dette til en embedsmand fra det amerikanske udenrigsministerium ansigt til ansigt: *Vi kender endda navnene på i hvert fald nogle af de involverede amerikanske embedsmænd: Hvis du går i seng med ytringsfrihedens fjender, finder vi ud af det før eller siden. De dokumenterer alt. Før eller senere vil nogen lække det til os. Vores modstandsbevægelse kunne ikke have overlevet så længe, hvis vi ikke havde venner i regeringen.* - Embedsmanden så bekymret ud!

Det handler ikke om mig eller min tro. Det handler om alle amerikanske borgers ret til at praktisere ytringsfrihed lige her i Amerika, uden at en udenlandsk regering gør krav på jurisdiktion. Og uden at amerikanske embedsmænd lader den slippe af sted med det. Eller endda hjælper den!

Bemærk: Både Tyskland og Frankrig har offentligt gjort krav på jurisdiktion over USA-baserede websider med den begrundelse, at de er "tilgængelige" i deres lande!

Det er en trussel mod os alle!

Amerikanske telefoner aflyttet af en udenlandsk regering

Det politiske politi i Tyskland ønskede at aflytte vores telefonlinjer i USA.

Det henvendte sig til regimets modstykke til det amerikanske CIA, men fik afslag. Så bad de modparten i USA's ovale kontor om at gribe ind på deres vegne. Denne anmodning blev imødekommet. Deres efterretningstjeneste blev beordret til at samarbejde.

Men den slags var aldrig blevet gjort før! Der var stadig et problem med teknologien. Selv da dette tekniske problem var løst, kunne de kun aflytte to af vores linjer ad gangen. Overvågningen blev indstillet efter et par måneder. Resultaterne var for magre. Set i bakspejlet synes jeg, at vi skulle have udnyttet det mere, end vi faktisk gjorde.

Vi har selvfølgelig altid arbejdet ud fra den antagelse, at vores telefoner blev af-

lyttet. Og at disse oplysninger i sidste ende ville nå frem til udenlandske regeringer.

Alt det ovenstående blev bekræftet, da vi fik fat i omfattende regeringsdokumentation. Dette inkluderede udskrifter af en af mine faktiske aflyttede telefonsamtaler.

Når man sammenligner datoer, er det tydeligt, at det resulterede i en arrestordre mod mig. Den udenlandske regering troede, at min ankomst til Europa var nært forestående. Faktisk var det falske oplysninger, som bevidst blev lækket via en samtale på en linje, som vi vidste var aflyttet.

Da jeg faktisk ankom til Europa året efter, var arrestordren allerede udløbet. En ny arrestordre var påkrævet. Datoerne på begge arrestordrer viser dette.

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

